

UZASADNIENIE

B. S. został oskarżony o to, że:

w okresie od 17 lutego 2014r. do 26 lutego 2014r. w K. 23A po uprzednim wybiciu szyby w oknie budynku, dostał się do jego wnętrza, skąd zabrał w celu przywłaszczenia 20 sztuk dzbanków mosiężnych i 5 sztuk płaskorzeźb z mosiądzu o łącznej wartości 300 zł na szkodę K. J., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w. M. z dnia 12 lipca 2005r. w sprawie sygn. akt II K 83/05 za czyny z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 16.12.2006r. do 16.12.2008r. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w. M. z dnia 02.10.2006r. w sprawie sygn. akt II K 417/06 za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 16.12.2008r. do 26.03.2009r. - tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w. M. wyrokiem z dnia 14 stycznia 2015 roku w sprawie o sygn. akt XIII Ka 1178/14:

I. oskarżonego B. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, czyn ten zakwalifikował z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za ten czyn na podstawie art. 279 § 1 kk skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 626 § 1 kp, art. 624 § 1 kp zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych i wydatkami w sprawie obciążył Skarb Państwa.

Apelację od przedmiotowego wyroku wywiódł Prokurator Rejonowy w. M., zaskarżając wyrok w części orzeczenia o karze, na niekorzyść oskarżonego, zarzucając obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 45 § 1 k.k. polegającą na nie orzeczeniu przepadku korzyści majątkowej, jaką oskarżony B. S. osiągnął z popełnienia przestępstwa, mimo istnienia przesłanek obligatoryjnego orzeczenia tego środka oraz błędne wskazanie art. 64 § 1 k.k. w przestępstwie przypisanym oskarżonemu mimo podstaw do zastosowania art. 64 § 2 k.k.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez orzeczenie środka karnego przepadku korzyści majątkowej, którą osiągnął oskarżony na podstawie art. 45 § 1 k.k. w kwocie 122, 09 złotych oraz wskazanie w podstawie zarzutu przestępstwa przypisanego oskarżonemu art. 64 § 2 k.k., utrzymanie w mocy pozostałego orzeczenia.

Apelację od przedmiotowego wyroku wywiódł nadto oskarżony B. S., zaskarżając go w całości, zarzucając rażące błędy proceduralne, stronniczość Sądu, brak ustosunkowania się do faktów przedstawionych przez oskarżonego, a w konsekwencji niesłuszne skazanie B. S. na karę pozbawienia wolności. Apelujący zakwestionował poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, dokonaną ocenę dowodów, w szczególności zeznań świadków, jak też zaprzeczył dokonaniu zarzucanego mu przestępstwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obydwie apelacje - zarówno wywiedziona przez Prokuratora Rejonowego w. M., jak i przez oskarżonego B. S. - okazały się bezzasadne w stopniu upoważniającym do stwierdzenia ich oczywistej bezzasadności w rozumieniu przepisu art. 457 § 2 k.p.k.

W toku kontroli instancyjnej potwierdzenia nie znalazły podniesione przez skarżących zarzuty – także Sąd Okręgowy nie dostrzegł uchybień, które zobligowany byłby wziąć pod uwagę z urzędu niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia (art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k.).

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy w sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd jest zgodna z regułami zawartymi w art. 4 k.p.k. oraz art. 7

k.p.k. Przedstawienie przez ten Sąd przekonania o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych poprzedzone zostało ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.), w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) i stanowiło wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, było zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Brak zatem podstaw do uznania, że materiał dowodowy zawiera istotne luki, zaś wnioski wysnute na jego podstawie oparte są na domniemaniach. Pisemne motywy zaskarżonego rozstrzygnięcia stanowią bowiem logiczny i spójny wywód obrazujący zarówno wnikliwą analizę materiału dowodowego, jakiej dokonał Sąd Rejonowy, jak też dostatecznie i trafnie wyjaśniający faktyczne i prawne podstawy zapadłego rozstrzygnięcia.

W konsekwencji Sąd Rejonowy na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego słusznie doszedł do przekonania, że oskarżony B. S. dopuścił się przypisanego mu przestępstwa, przyjął jego prawidłową kwalifikację prawną oraz stanowisko swoje uzasadnił zgodnie z wymogami art. 424 k.p.k., wskazując powody, dla których odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego, zaś uznał za wiarygodny materiał dowodowy wskazujący na jego winę.

Kwestionowaniu przez apelującego B. S. podlegał przede wszystkim sposób oceny dowodów w postaci zeznań świadków, skutkujący – w ocenie skarżącego poczynieniem przez Sąd Rejonowy błędnych ustaleń faktycznych i przypisaniem oskarżonemu sprawstwa i winy zarzucanego mu czynu zabronionego. Wbrew odmiennym twierdzeniom skarżącego w ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy analiza materiału dowodowego nie budzi wątpliwości i zasługuje na aprobatę.

Podzielić należy stanowisko Sądu pierwszej instancji w zakresie oceny zeznań świadków G. M. i J. M., którzy szczegółowo opisali okoliczności nabycia przez nich od oskarżonego przedmiotów z metalu w postaci płaskorzeźb oraz dzbanków w dniu 26 lutego 2014 roku. Świadkowie przedstawili spójną i korelującą ze sobą relację zarówno, co do dostarczenia przez oskarżonego opisanych w zarzucie aktu oskarżenia przedmiotów do skupu złomu i przyjęcia ich przez G. M., jak też, co do wystawienia faktury i zapłaty pieniędzy przez J. M.. Oskarżony potwierdził nadto, że dane z rachunków ze skupu złomu są zgodne z jego danymi osobowymi, jak też, że w analizowanym czasie nie zgubił swojego dowodu tożsamości. Sam fakt kradzieży wymienionych przedmiotów, jak też ich wartość Sąd Rejonowy słusznie ustalił m. in. w oparciu o nie budzące wątpliwości, co do ich wiarygodności zeznania świadka D. B.. Świadek jako siostra pokrzywdzonego K. J., opiekująca się jego domem, z którego skradziono opisane ruchomości posiadała pełną wiedzę zarówno, co do ich wyglądu, ilości, jak też wartości. Nadto świadek dokładnie opisała sposób, w jaki ustaliła wartość poniesionej przez pokrzywdzonego szkody.

Prawidłowa jest nadto ocena dowodu z wyjaśnień oskarżonego B. S. Sąd Okręgowy podziela pogląd, iż należało przyznać im walor wiarygodności jedynie w zakresie, w jakim potwierdzały one ustalony stan faktyczny sprawy, zaś odmówić wiary tym jego wyjaśnieniom, w których negował fakt swojej obecności w K., jak też okoliczności wejścia w posiadanie przedmiotów skradzionych z posesji K. J.. W kontekście całokształtu materiału dowodowego za nie budzące zastrzeżeń należało uznać stwierdzenie, że przedmioty, które dostarczył do skupu złomu oskarżony B. S. zostały przez niego uprzednio skradzione z domu należącego do K. J.. Jednocześnie podkreślić trzeba, że twierdzenia oskarżonego, iż został on fałszywie oskarżony przez świadka G. M., działającego za namową świadka J. M. nie zostały wsparte przez apelującego żadnymi dowodami.

Reasumując stwierdzić zatem należy, że rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest prawidłowe, podniesione w apelacji oskarżonego zarzuty sprowadzają się w istocie rzeczy do odmiennej, niż dokonana przez Sąd Rejonowy, oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a tym samym stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu pierwszej instancji. Jako takie nie zasługują na uwzględnienie, nie wykazały bowiem błędów w rozumowaniu Sądu Rejonowego, a jedynie przesłanki, na podstawie których skarżący dokonał odrębnej oceny. Podniesione okoliczności zostały przy tym przez Sąd dostrzeżone i uargumentowane w pisemnych motywach orzeczenia w kontekście całości materiału dowodowego.

Zastrzeżeń Sądu Okręgowego nie wzbudziło nadto rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w zakresie kary wymierzonej oskarżonemu – tak, co do jej rodzaju, jak też wymiaru.

Wymierzając oskarżonemu B. S. karę 2 lat pozbawienia wolności Sąd pierwszej instancji miał na uwadze zarówno dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 i 2 k.k. jak i wszelkie okoliczności obciążające i łagodzące. Katalog powyższych okoliczności nie wymagał uzupełnienia. Sąd Rejonowy w żadnej mierze nie przewartościował okoliczności obciążających jak również nie zbagatelizował okoliczności łagodzących. Należało jednoznacznie uznać, iż dostatecznie wykazał czynniki, jakie na wymiar kary musiały mieć wpływ i nadał im właściwą wagę, zważając w szczególności na fakt, iż oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany, co determinowało w przedmiotowym postępowaniu przyjęcie, iż działał w warunkach powrotu do przestępstwa (art. 64 § 2 k.k.), wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu wynikający zarówno z charakteru naruszonego dobra, okoliczności popełnienia przestępstwa, umyślności działania, wysokości wyrządzonej szkody i motywacji sprawcy. Rację ma Sąd Rejonowy, że wskazane okoliczności wskazują na wysoki stopień demoralizacji oskarżonego, nie respektowanie wydanych względem niego orzeczeń Sądu, a tym samym utwierdzanie w sobie postawy lekceważącej względem obowiązujących norm prawnych.

Sąd odwoławczy w pełni podziela nadto stanowisko Sądu Rejonowego, iż brak jest podstaw do zastosowania względem oskarżonego instytucji probacyjnej w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej względem niego kary dwóch lat pozbawienia wolności. Wprawdzie wymiar niniejszej kary daje możliwość warunkowego zawieszenia jej wykonania, jednakże w realiach niniejszej sprawy brak jest podstaw do przyjęcia względem oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Zastosowanie tejże instytucji ma charakter fakultatywny – co oznacza, iż orzeczenie w tym zakresie uzależnione jest od uznania sądu, który na podstawie okoliczności dotyczących oskarżonego podejmuje decyzję co do zastosowania tego swoistego środka polityki karnej wobec sprawcy, uznając że nadaje się on do oddziaływań resocjalizacyjnych w warunkach wolnościowych. Powyższe motywowane jest z kolei uzasadnionym przekonaniem, że nie powróci on na drogę przestępstwa. W kontekście tego stwierdzić trzeba, że wydane w wyniku wnikliwej analizy ujawnionych przesłanek rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej względem oskarżonego kary pozbawienia wolności uznać należy za prawidłowe, o ile nie stwierdzono zaistnienia takich okoliczności, które w sposób oczywisty wykluczałyby możliwość przyjęcia względem sprawcy pozytywnej prognozy kryminologicznej.

W niniejszej sprawie istniały niewątpliwie okoliczności obciążające oskarżonego B. S., które były tego rodzaju i natężenia, że wyłączały możliwość zastosowania względem niego instytucji probacyjnej z art. 69 § 1 k.k. Ocena Sądu Rejonowego w tym zakresie jest prawidłowa, nie wykracza poza granice swobodnego uznania sędziowskiego i jako taka została zaaprobowana przez Sąd Okręgowy.

Odnosząc się do apelacji wywiedzionej przez Prokuratora Rejonowego w. M. należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy dokonał już korekty zaskarżonego wyroku w zakresie podstawy kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu (postanowienie, k. 225). Mając na względzie kwalifikację prawną wskazaną przez Prokuratora w zarzucie i opisaną w akcie oskarżenia, jak też zważywszy na argumentację Sądu Rejonowego zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia należało uznać, iż zaistniały przesłanki do sprostowania przedmiotowego uchybienia w trybie art. 105 k.p.k. jako oczywistej omyłki pisarskiej.

W ocenie Sądu Okręgowego brak nadto w niniejszej sprawie podstaw do orzeczenia środka karnego w postaci przypadku korzyści majątkowej na podstawie art. 45 § 1 k.k. Stwierdzić bowiem trzeba, że przypadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa przeciwko mieniu lub jej równowartości nie może być orzeczony jeżeli zachodzi wypadek, w którym podlega ona zwrotowi w całości pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi (art. 45 § 1 k.k.). Zakaz orzekania przypadku obowiązuje niezależnie od tego, czy przedmiot pochodzący z przestępstwa, czy też osiągnięta z popełnienia przestępstwa korzyść majątkowa zostały zwrócone pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi. Stylizacja omawianych przepisów, w szczególności tryb, w jakim użyto wyrazu „podlega” nie budzi wątpliwości, że dla zastosowania wyjątku od zasady orzekania przypadku przedmiotu bądź korzyści nie jest

wymagane ustalenie, że przedmiot lub korzyść uległy już zwrotowi /wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2008 r., WK 11/08, OSNKW 2008/9/70/.

W realiach przedmiotowej sprawy, wobec ustalenia pokrzywdzonego popełnionym przez oskarżonego B. S. przestępstwem, brak jest podstaw do orzeczenia przepadku korzyści uzyskanej przez sprawcę w trybie art. 45 k.k.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy uznał, iż orzeczenie Sądu I instancji należy utrzymać w mocy, zaś apelacje wniesione przez Prokuratora Rejonowego w. M. i przez oskarżonego uznać za oczywiście bezzasadne.

Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, którymi obciążył Skarb Państwa.